

v e r e n i g i n g

O R D E D E R V E R D R A A G Z A M E N

Kon. goedgekeurd d.d. 22 februari 1958 nr. 58 - gevestigd te 's-Gravenhage

Giro no. 468874 t.n.v. de Penningm. der "ODV" Den Haag

Uitsl. voor verslagen en abbon. DOVENETELWEG 57^a 2555 TD's-Gravenhage t.070-684541

Secretariaat: TALINGLAAN 21 2566 VN's-Gravenhage t.070-634101

W E E K B L A D

23e jaargang nr. 44

nadruk verboden

13 juli 1979

x in de kantlijn betekent de vraag

- " " " " het antwoord

Goeden avond, vrienden.

Ook op deze laatste bijeenkomst voor uw vacantië moet ik U er op wijzen, dat wij, sprekers van deze groep, niet alwetend of onfeilbaar zijn.

Ons onderwerp voor dezen avond dient van geestelijke aard te zijn. Ik koos daarvoor als titel:

O R D E U I T V E R W A R R I N G

=====

Er is langzaam maar zeker enige tekening gekomen in de besluiten, die werden genomen door de Raad van de Witte Broederschap. Wanneer je de konklusies overziet lijkt het er op, dat het voorlopig een rommel zonder gelijke gaat worden.

Indien ik enkele punten mag op sommen uit de konklusies: gewelddadigheden en onmenselijkheden nemen toe. Daaraan is niets te doen. Natuurrampen komen in grote mate voor. Allerhande economische en politieke manouvres brengen de wereld aan de grens van een oorlog.

Toen ik dit alles hoorde en overzag dacht ik even: je bent toch wel gelukkig, dat je bent waar je bent en niet meer moet leven met de mensen daar beneden. Uit de verdere besluiten en konklusies blijkt echter, dat dit alles in grote mate beperkt wordt of kan worden.

Natuurrampen zijn niet te voorkomen. Dit geldt zowel aardbevingen als enkele grotere vulkanische uitbarstingen en enkele bijzonder harde stormen. Bijzonder gevaarlijk zouden daarbij voor vele mensen een paar blizzards zijn die de centrale gebieden van Noord Amerika zullen teisteren.

Verder zijn er zeker ook allerhande gewelddadigheden. Vanuit de geest kunt je natuurlijk niet opeens en zonder meer een einde maken aan alle onmenselijkheden.

Wel kun je deze ontwikkelingen gebruiken om een groter gevoel van saamhorigheid te kweken bij andere mensen. De broederschap is er kennelijk van overtuigd, dat zij altans in dit opzicht reeds goede vorderingen gemaakt heeft en ook verder nog zal maken.

Wanneer de mensen eindelijk eens gaan begrijpen, dat het niet zo belangrijk is dat het rijke westen andere landen finacieert opdat ook dezen volgens westelijk model zullen worden ingericht, zijn verdere verbeteringen bereikbaar. Men zou moeten beseffen, dat alleen die landen, waarin de mensen werkelijk niet meer in leven kunnen blijven zonder de steun van een vriendenhand, hulp dienen te krijgen. Beseft men dit, dan zijn wij al een eind verder.

Dit is een tendens welke door de broeders waarschijnlijk niet alleen in dit jaar, maar ook in komende jaren zal worden aangemoedigd. In de plaats daarvan komt de persoonlijke hulp aan hen, die deze werkelijk van node hebben meer op de voorgrond te staan.

Economische crises en spanningen zijn volgens de raad in feite voor een positieve ontwikkeling van de mensheid op het ogenblik gunstig: Men meent dat de laatste tijd in vele landen onjuiste verhoudingen zijn gegroeid en verkeerde denkbeelden omtrent de wijze, waarop een gemeenschap dient te functioneren toe genomen zijn.

Een terugkeer van grotere zelfstandigheid en meer persoonlijke verantwoordelijkheid voor het individu zou juist middels de economische crises kunnen worden aangemoedigd en in sommige landen zelfs onvermijdelijk gaan worden.

Men neemt aan, dat ook het streven en denken van velen hierdoor weer een meer persoonlijk karakter krijgt. De raad is er ook van overtuigd, dat de laatste tijd bij zeer vele mensen grote misvattingen zijn gerezen omtrent de veel gehoorde begrippen als energiecrisis e.d. Het is de raad duidelijk, dat op dit gebied dit jaar allerhande ontwikkelingen plaats zullen vinden, die de mensen duidelijker zullen maken, dat dit alles niet alleen maar een spel is van bepaalde staten en zakengroepen, die hopen hieraan veel te verdienen, maar dat het daarnaast wel degelijk ook grote waarheden bevat en gevolgen dreigt te hebben, die ook op henzelve terug zullen slaan.

Op het noordelijke halfrond zal deze winter dan ook hier en daar heel wat kou geleden worden, omdat er geen voldoende energie geleverd kan worden.

In uw land behoeft u daarvoor niet zo heel erg bang te zijn. Wanneer er hier b.v. olietekorten ontstaan, kunt U nog heel wat bereiken met aardgas. En daaryn heeft u, ondanks andere verklaringen, voorlopig voor eigen land nog voldoende.

Al het genoemde blijkt bij nader beschouwing een verband te tonen. Het lijkt natuurlijk wel een chaos. Wie b.v. kijkt naar de werkelijke verhoudingen tussen regeringen, vakbonden en werkgevers zal moeten toegeven, dat de houding van de betrokkenen zowel als de wijze waarop men probeert de problemen te lijf te gaan noodzakelijkerwijs voeren tot een steeds groter wordende sociale chaos. Gezien de mentaliteit van de betrokkenen is een oplossing voor langere duur eenvoudig niet te bereiken en zullen daardoor de problemen slechts groeien.

Beziet men de huidige politieke verhoudingen, dan kun je ook hierin geen weg meer vinden. Kennelijk zijn alle landen voor samenwerking onder voorwaarde, dat henzelf die samenwerking geen grote offers zal kosten.

Beziet men de religies, dan blijkt eveneens, dat men vanuit een godsdienstig oogpunt het beste voor een ieder wil behalve natuurlijk voor degenen, die brutaal genoeg zijn om anders te durven denken en geloven dan de betrokken kerk.

Al waren dergelijke zaken reeds veel langer te constateren, in dit jaar zijn deze invloeden en hun resultaten beter kenbaar dan voorheen: Saturnus werkt nu eenmaal in die richting en ook in het volgende jaar zullen de hierdoor ontstane conflicten ongetwijfeld een verdere uitbreiding ondergaan.

Laat je niet door uiterlijkheden bedriegen, zo zeggen de broeders in feite. Want de werkelijke spanningen nemen op het ogenblik meer toe dan af, ook al hoort men vaak geluiden die op het tegengestelde zouden wijzen.

Maar, zo zegt men in de Raad, juist wanneer er zeer grote spanningen alom heersen, kan het niet anders meer of er zal iets moeten gaan veranderen. Daar, waar de mensen zich op de duur van de bestaande spanningen meer en meer bewust worden, zullen zij hun denkwijzen en houding dan ook op de duur gaan veranderen.

Het is een visie, die ik persoonlijk niet geheel met de Raad kan delen. Men meent b.v., dat men vanuit de geest in dit opzicht op een bijna agressieve wijze zou kunnen ingrijpen door het aanmoedigen van links en rechts extremisme.

Ik ben het er mee eens, dat hierdoor vele mensen met hun eigen feitelijke houding tegenover anderen zullen worden gekonfronteerd, maar vraag mij af of zij dan werkelijk op eens bereid zijn, de positieve mogelijkheden die in dit jaar wel degelijk aanwezig zijn, opeens te erkennen en zelfs te gaan uitbuiten.

Een stelling van de Raad waar ik het zonder enig voorbehoud mee eens kan zijn luidt: Werkelijke vrede is alleen dan bereikbaar, wanneer de mens leert meer en meer naar zijn innerlijk stem te horen.

Zij stelt verder: daar tijdens grote spanningen de gevoeligheid voor geestelijke invloeden zowel als de innerlijke stem bij vele sterk toenemeert, zullen meer mensen langs geestelijke weg kunnen worden bereikt. Er is dus meer te doen voor de bewustwording van de mensen tijdens een toestand van stress dan in tijden, waarin alles goed of normaal lijkt te verlopen.

Volgens de raad moet het dan ook in deze periode mogelijk worden geacht, meer mensen in het geestelijke werken en innerlijk zijn te betrekken.

Wij kunnen op deze wijze komen tot een vorm van ordening, die 3 facetten vertoont. - Nog steeds volgens de Raad. In de eerste plaats gaat men uit van een wijze van bewustwording met geestelijke waarde, waardoor een verschuiving van besef t.a.v. de stoffelijke maatschappij en verhoudingen bereikt wordt. Het meest belangrijke hierbij is wel, dat in toenemende mate door de mensen geen partij meer wordt gekozen tegen iets, maar vóór iets.

Alleen deze ontwikkeling zou ook volgens mij inderdaad een werkelijk grote verbetering betekenen, zeker wanneer zij gepaard gaat met een scherper inzicht in de vele stoffelijke achtergronden, die op het ogenblik een rol spelen.

In de tweede plaats moet de mens gekonfronteerd worden met zijn eigen onvermogen. Men zal hem dit alleen voldoende duidelijk kunnen maken, zo redeneert de raad, wanneer de technische installaties en voorzieningen, waarvan hij gebruik maakt en de structuur van de geïndustrialiseerde samenleving in toenemende mate gevaren en fouten op onmiskenbare wijze gaat tonen.

Juist wanneer dit in steeds toenemende mate gebeurt, zullen de mensen zich meer en meer af gaan vragen, welke alternatieven er voor hen bestaan.

Het in jezelf en rond jezelf vinden van alternatieven betekent een aanmerkelijke verbetering voor het geheel van de samenleving en betekent gelijktijdig een intensivering van de innerlijke mogelijkheden die een mens in zijn stoffelijk leven door ervaringen en anderszins kan verwerven.

Ten derde zal, zowel door natuurgeweld als door rampen die mensen veroorzaken, de nadruk komen te liggen op de gevaren die er voor de mensheid als geheel en voor de mens als eenling wel degelijk bestaan: Een mens die denkt, dat hij meester is van zijn wereld, vergeet heel vaak hoe machteloos hij is op het ogenblik dat de natuur ingrijpt of natuurwetten zijn daden afstraffen. Zelfs in verhouding kleine zaken kunnen dit doen beseffen.

Om het heel eenvoudig te stellen: een diktator kan zich de machtigste mens ter wereld achten, maar als hij last heeft van buikloop op het ogenblik, dat hij een belangrijke rede dient uit te spreken, wordt zelfs hij zich van zijn beperkingen opeens beter bewust. Zijn mogelijkheid tot direct optreden, reageren en beïnvloeden van de mening van anderen neemt opeens af.

Volgens dit principe denkt de Raad in te grijpen. Wat betekent, dat door in verhouding kleine ongelukken soms zaken voor langere tijd kunnen worden stilgelegd, zodat men zich opeens bewust wordt van hun werkelijke belangrijkheid en betekenis voor de huidige vorm van leven en handelen. Denk b.v. eens aan een enkele dagen uitvallen van het telefoonverkeer.

Denk aan de invloed, die zelfs het uitvallen van radiöverkeer voor enkele uren met zich kan brengen of wat de gevolgen kunnen zijn van een opeens tijdelijk stilvallen van het luchtverkeer.

Realiseer u, hoe een enkel op zich niet belangrijk ongeval zonder werkelijk ernstige en grote gevolgen op een strategisch punt stremmingen en opstoppingen kan doen ontstaan waardoor alles in een groot gebied voor meerdere uren geheel wordt ontrêgeld en u kunt zich een voorstelling maken.

Denk verder eens aan een aardbeving, die geen al te grote schade met zich brengt en niet eens veel slachtoffers vergt, maar waardoor voor zeer lange tijd een gebied dat heel wat groter is dan Nederland in moeilijkheden kan komen en de mensen daarin tot improviseren en zelfdoen gedwongen kunnen worden.

Realiseer u, hoe ook harde stormen soms op eens alle mogelijkheden tot communicatie op afstand kunnen beperken en ook het vervoer lam kunnen leggen, zo de mens wijzende op de grote afhankelijkheid die hij kent t.a.v. juist deze mogelijkheden.

Al deze dingen zijn zonder meer denkbaar. Wanneer de broederschap al dergelijke mogelijkheden en punten samenvat en dan stelt, dat door een juist bevorderen hiervan uit chaos langzaam maar zeker een ander en beter soort van orde benaderd kan worden is echter de eerste vraag die ik mij stel: Wat voor orde?

Ik kan hierbij alleen maar uitgaan van de beelden die ik van afzonderlijke leden van de raad ontvangen heb, want over de aard van de orde, die bereikt zal worden heeft de raad als geheel zich niet expliciet uitgesproken.

Het schijnt op het volgende neer te komen: alleen op het ogenblik dat de mensen door het besef van hun onderlinge afhankelijkheid komen tot een vrijwillige taakaanvaarding t.a.v. elkander is een nieuwe orde denkbaar. Dit echter is een vorm van ordening, die niet alleen maar zuiver materiele elementen bevat, maar daarnaast veel te maken heeft met mentale gewoonten en geestelijke vermogens.

Een dergelijke orde zal inderdaad volgens mij de moeite waard zijn, wanneer zij inderdaad op korte termijn bereikt of tenminste ten dele bereikt kan worden. Maar wat kan er dan verder nog uit deze persoonlijke uitstralingen van de raad worden afgelezen?

Ordening is niet, zoals men vaak schijnt te denken, het geweld van de macht. Orde is juist een gevolg van samenwerking. De wijze, waarop het begrip orde vanuit de broederschap gehanteerd wordt doet mij niet denken aan een vaste reeks van regels en overeenkomsten.

Het beeld, dat bij mij ontstond hiervan doet eerder denken aan de wijze waarop mensen in het verkeer zich aan elkaar aanpassen: men reageert bijna automatisch zo, dat de auto toch door kan blijven rijden, maar ook de voetganger kan oversteken en zelfs de wielrijder niet voortdurend in levensgevaar behoeft te verkeren.

Wat alleen mogelijk is, wanneer alle mensen op elkaar letten, rekening houden met elkaar en daardoor een optimaal samenwerken en in elkaargrijpen van de verschillende delen van het verkeer mogelijk maken.

De ordening, waar men in de broederschap naar streeft is er een van een vergelijkbaar en dus op grote vrijheid en bewuste aanpassing gebaseerd type.

Indien ik de door mij afgelezen beelden goed interpreteer zal de zaak er geestelijk ongeveer als volgt uitzien: Een mens, die voortdurend rekening moet houden met zijn medemens wordt op de duur voor hun wijze van reageren enz. steeds meer gevoelig.

Vergelijk: iemand, die zich voortdurend in het verkeer beweegt begint op de duur b.v. automatisch de snelheid van een auto in te schatten. Hij vergelijkt zijn eigen snelheid met de andere gegevens - ook al geschiedt dit alles niet volbewust -

en komt tot de konklusie, dat hij hier ook voorlans kan gaan of in kan halen, maar dat hij daar er beter aan doet even te wachten.

Dit zijn zeer ingewikkelde beslissingen en berekeningen. Maar wanneer je er toe komt, steeds meer rekening te houden met je medemens, zul je er ook steeds meer toe komen, hun reacties en mogelijkheden a.h.w. reeds af te lezen, voor jezelf hierbij betrokken wordt.

O, men zal zich er niet van bewust zijn, dat men meer en meer b.v. de uitstraling van een medemens betreft in zijn gedragingen of zich bewust worden, dat men in feite zijn gedrag mede bepaalt op paranormaal verbergen gegevens en soms zelfs op de gedachten, die men onbewust van de ander overneemt. Ook dit wordt, zoals het treffen van beslissingen in het verkeer, op de duur een automatisme.

Maar zeker is wel, dat men in steeds mindere mate zal afgaan op het uiterlijk van medemens en zijn eigen gedrag meer en meer zal laten bepalen door de wezensinhoud van de anderen.

Komt men eenmaal zover, dan nemen ook de overdrachtsmogelijkheden tussen mensen van krachten en gedachten steeds meer toe. Maar niet alleen dit. Een woorden en signaallose samenwerking in de stof wordt steeds beter mogelijk. Men kan elkaar bij het vervullen van taken steeds beter aanvullen en zondig kunnen groepen mensen reageren alsof zij ook mentaal een eenheid waren.

In noodgevallen kan dit van buitengewoon groot belang zijn: mensen, die instinctief reageren zullen sneller reageren en bij een onderlinge binding als omschreven kunnen dan ook op zeer korte termijn resultaten bereikt worden, die anders niet of eerst na zeer lange tijd tot stand zouden komen.

Vergelijk: een diktator neemt een beslissing - mogelijk een verkeerde. Anderen gehoorzamen hem. Wanneer deze ene mens een beslissing neemt, is het zeker, dat deze op zeer korte termijn kan worden uitgevoerd.

Wanneer een parlement een beslissing moet nemen, zijn er weken van debat nodig, voorstellen worden gewijzigd, moeten terug naar een regering of worden gezien door een commissie van onderzoek dan wel van commentaar voorzien door wetenschappelijke commissies. Uiteindelijk resulteert dit in een nieuw voorstel, dat redelijk en verantwoord is, maar dan toch weer niet precies zo kan worden aangenomen, omdat dit politiek niet haalbaar wordt geacht. Resultaat: de beslissingen komen vaak eerst tot stand op het ogenblik, dat zij reeds door de feiten achterhaald zijn.

Realiseer u, dat de samenwerking tussen mensen vaak vooral aspecten van het tweede voorbeeld toont. Ik wil niet zeggen, dat in het geval van spontane samenwerking sprake is van iets, wat ook maar naar diktatuur riekt. Dat was alleen maar een voorbeeld. Maar door de spontane reactie van de groep zal overleg en onderlinge strijd voorkomen worden, zodat op zeer korte termijn niet alleen een beslissing valt, maar ook sprake is van een volledig gecoördineerde uitvoering.

Zo worden zowel tijd als energie bespaard.

Maar het betekent meer: een mens voelt dan automatisch aan, dat een medemens iets van zijn krachten nodig heeft. Hij beseft mogelijk niet eens, dat hij krachten afgeeft, maar zal onbewust juist reageren op de toestand. Dan wordt paranormale genezing geen "kunstje" meer of, zoals een vriend van mij het eens fraai uitdrukte "een kwestie van bewimpelen en bewampelen" maar een spontaan contact op boven-mentaal niveau waarbij overdracht van krachten zover die mogelijk is plaats zal vinden op basis van bestaande harmonische waarden.

Dit alleen is al een stapje verder. Maar er is meer: een mens heeft moeilijkheden. U voelt die aan. Hierdoor is deze mens voor u een storende factor geworden, die uw rust bedreigt. U zult dus proberen, die zorgen uit de weg te ruimen. Wat spontaan kan gebeuren door een reactie op erkende noodzaken. Wil je bewust ingrijpen, dan is de enige korte weg meestal de mens zelf uit de weg ruimen, omdat je bewust met hem en zijn probleem geen raad weet.

De ordening is dus kennelijk iets, waarvan men verwacht, dat zij spontaan gaat ontstaan. Ik was zo vrij eens na te gaan wat wij tot op heden van dit soort ontwikkelingen kunnen konstateren.

Mij viel op, dat wij in toenemende mate een soort bendevoorming op zien treden op aarde. Er ontstaan steeds meer groepen, die samenklitten en leven volgens eigen groepsnormen en waarderingen. Het blijkt dat in ongeveer de helft van die groepen de bereidheid elkaar bij te staan en het begrip voor elkaar aanmerkelijk hoger ligt dan in de maatschappij. Juist deze laatste groepen zijn volgens mij van belang.

Verder bleek mij, dat een dergelijke groepsvorming sneller en vollediger plaats vindt in omgevingen, waar fysiek of psychisch noodtoestanden bestaan. Het is in vele gevallen kennelijk een kwestie van zelfhandhaving, waardoor men zich bij dergelijke groepen aansluit en binnen het daar reeds bestaande kader gaat mee-reageren.

Altijd weer blijkt het behoren tot de groep en het reageren binnen de groep er toe te voeren, dat men afwijkend gaat reageren op de buitenwereld. De agressieve wijze, waarop dit zich pleegt te uiten verandert echter wonderlijk snel in een zeer positieve houding op het ogenblik, dat een noodtoestand ontstaat. Het gevolg van een dergelijk reageren is vaak van blijvende invloed op het gedrag van de groep en haar leden. Maar de mentaliteit van de groep als een geheel verandert niet sterk: zij blijft bestaan en zal veelal in nog sterkere mate dan voorheen proberen, de onderlingen bindingen te handhaven.

Na onderzoek kwam ik tot de konklusie dat in practisch alle landen, zowel de z.g. beschaafde als de z.g. niet beschaafde of onderontwikkelde, dergelijke groepen een toenemend belangrijke rol spelen.

Zij vormen b.v. de achtergrond, waartegen vele pressiegroepen opereren, maar brengen gelijktijdig een vernieuwing in het menselijk denken tot stand. Zonder het zelf geheel te beseffen vormen zij in feite gemeenschappen van filosofen die uit de onvolkomenheden van deze tijd trachten een nieuw en met de feiten niet strijdig ideaal op te bouwen.

Een onderzoeken van de omgeving, waarin deze groepen bestaan bracht mij verder tot de konklusie, dat de betekenis van nationale grenzen aan het afnemen is, terwijl de belangenbegrenzing onderling tussen economisch machtige groepen een toenemende zaak is.

Nu blijken de economische belangengroepen echter niet een mate van trouw op te kunnen roepen die vergelijkbaar is met hetgeen b.v. eens de vaderlandsliefde heette. Het gevolg is volgens mij een langzaamaan loskomen van te sterke nationalistische bindingen in vele volkeren.

Wat er nog aan vaderlandsliefde bestaat wordt gemeenlijk aangemoedigd door allerlei niet bepaald toepasselijke leuzen als b.v. la gloire de la patrie. Maar ook in dit land worden steeds meer mensen zich er van bewust, dat die gloire langzaamaan meer weg heeft van een magarinemerck dan van geestelijke grootheid.

Elders begint de mythe van de "deutsche Tüchtigkeit" zichzelf steeds meer ontmaskeren. Steeds meer blijkt dat zij die het voorbeeld hiervan zouden moeten zijn, alleen nog bekwaam zijn in het zich onttrekken aan de noodzaak tot handelen ofschoon zij beseffen, dat dit noodzakelijk kan zijn. Zij verdedigen in feite nog alleen eigen belangen en ook dit zal in het betreffende land een toenemende onjust en vermindering van nationalistische gevoelens veroorzaken.

Een kenteken van een dergelijke tendens is de toenemende neiging van steeds meer mensen om naar uiterst rechtse of linkse groepen uit te wijken en het normaal maatschappelijk leven dus in feite alleen nog vanuit een hervormersstandpunt te beschouwen - helaas voorlopig, zonder dat de meerderheid bereid is, voor zich aan het innemen van een dergelijk standpunt ook alle konsekwenties te verbinden.

Nagaande, of een dergelijk wegvallen van verschillen op nationaal gebied ook betrekking heeft op het geheel van de wereld kan ik konstateren, dat dit helaas nog niet zover ontwikkeld is. Er is sprake van een zeer sterke bloksvorming.

Zo blijkt b.v. dat men het geheel van Zuid Amerika ongeacht de verschillen in regeringsvormen en systeem optreden ziet als een eenheid, die niet alleen tegen b.v. de Usa gemeenschappelijk stelling neemt, maar ook in toenemende mate een eenheid toont die tegenover de gehele wereld geldt.

Mij bleek, dat er kontinentale stromingen zijn, opgebouwd uit blokken, die niet meer door nationale grenzen worden bepaald, maar door de gemeenschapsvorm en soms door taalgebieden. Wij moeten m.i. aannemen, dat deze ontwikkeling zich in steeds sneller tempo voort zal gaan zetten.

Wat echter weer wel betekent, dat de verschillende staten binnen een bepaalde groep de verantwoordelijkheid voor het wel en wee van anderen, die tot dezelfde groep behoren, steeds ernstiger op gaan nemen.

Ik dacht, dat dit een soort groepsvorming betekent op internationaal niveau die voert tot een gróter begrip voor anderen, bindingen sterker maakt en zelfs de onderlinge hulp tussen staten veranderen zal van een onderhandelingskwestie tot een spontane reactie. Ik meen, dat binnen die blokken ook het onderling vertrouwen tussen de staten steeds toe zal nemen.

Dit voert tot een ontwikkelen van een soort gemeenschappelijk bewustzijn, waarbij men steeds meer als enkeling aan het geheel zal kunnen ontleenen aan kennis, mogelijkheden en zelfs kracht, dan tot op heden ooit het geval was.

Ik meen dat hiermede een snelle verandering van bewustzijn in feite onvermijdelijk is geworden. Indien ik dan póg de plannen van de Witte Broederschap in dit verband beter te doorgronden, zo valt mij allereerst op, dat zij stellen, dat het eenvoudig niet meer mogelijk is, om "lief" voor de mensen te zijn.

Zij hebben trouwens ook de Orde zover gekregen dat zij heeft gezegd daar waar het onvermijdelijk wordt deel te willen nemen aan z.g. harde acties. U ziet het, de vakbondstaal slaat zelfs in de geest toe.

Harde actie betekent vanuit ons standpunt, dat je ter verbetering van een situatie desnoods bereid bent, het voortijdig overlijden van bepaalde mensen te bevorderen, zo nodig zelfs bereid bent, een ramp te veroorzaken. Kortom: je bent bereid om tegenover de mensheid te komen tot gedragingen waardoor je een grote verantwoordelijkheid voor de betrokkenen op je moet nemen.

De broederschap als zodanig acht dit een periode, waarin een dergelijke houding van en benadering vanuit de geest onvermijdelijk is geworden.

Zij zegt a.h.w.: wat hebben wij aan mensen, die altijd met de bijbel in de hand en de heer op de lippen door het leven gaan, wanneer hun daden steeds weer demonisch zijn? Dan kunnen wij de mensheid beter dienen, door hen voortijdig weg te nemen of te ontmaskeren, ook al heeft dit onaangename gevolgen voor de betrokkenen.

De houding van de broeders richt zich voornamelijk tegen die figuren, die anderen misleiden en misbruiken, zoals de mensen, die voortdurend vrijheid prediken en aan de macht gekomen opeens laten zien, dat hun vrijheid bestaat uit een maximum van betutteling voor anderen.

Het is ook begrijpelijk: je hebt niet aan mensen, die om de zedelijkheid te bevorderen dingen doen, die duizende malen onzedelijker zijn dan alles, wat zij proberen te bestrijden.

Men is zich er van bewust, dat het niet meer voldoende is een soort schuifspelletje te spelen, waarbij je nu eens de ene factor en dan weer de andere nadruk probeert te geven. Er komt een ogenblik, dat bepaalde factoren eenvoudig geelimineerd moeten worden of dienen te worden teruggebracht tot hanteerbare vormen.

Persoonlijk betreurt ik het, dat men vanuit de geest meent zich op deze wijze meer en meer met het menselijke bestaan te moeten bemoeien, maar aan de andere kant kan ik de genomen besluiten heel goed begrijpen.

In verband hiermede heb ik ook binnen onze Orde gesproken met verschillende belangrijke figuren zoals Theodotus en zelfs een voorganger van onze laatste fase van werken in dit land, Jeus, diens mening gevraagd.

Bij mijn zoeken naar de bedoeling van deze wijze van optreden komt het volgende naar voren: Zolang een mens door

uiterlijkheden voortdurend wordt bezig gehouden komt hij er niet toe, zichzelf innerlijk te beschouwen. Breng je een mens echter in een situatie, waarin hij met zichzelf en de gevolgen van eigen houding geconfronteerd wordt, dan kan hij mogelijk uiterlijk voor de gevolgen weglopen, maar de confrontatie is daarmee niet van de baan en blijft zich herhalen.

In de confrontatie met zichzelf gaat de mens begrijpen wat hij werkelijk is en betekent. Hoe gering ook de veranderingen die uiterlijk hiervan het onmiddellijke gevolg zullen zijn, zeker is, dat die mens zal trachten voortaan harmonischer binnen de kosmos te leven en zo ook t.a.v. zijn medemensen toch op de duur een juistere houding aan zal nemen.

Het is dus niet alleen maar een kwestie van "even uit de chaos op aarde orde scheppen". Het is eerder een de mens met alle middelen bewustmaken van de kosmos, waarvan hij deel uitmaakt, zodat hij het chaotische element, dat hij ondanks zichzelf steeds weer heeft bevorderd langzaam kan gaan afbouwen.

Dit laatste woord is wel allereerst een vakbondsterm, maar wordt ook op vele departementen gebruikt. Geen wonder, want mensen nemen zaken, die afbreken e.d. betreffen veel eerder van elkander over en handelen ook veel vlugger dan wanneer het om opbouwen gaat.

Om af te kunnen bouwen, af te kunnen breken is het zelfs in uw maatschappij veelal voldoende wenselijkheid en noodzaak aan te tonen. Om iets op te bouwen moet je eerst 67 vergunningen verkrijgen om dan, na 3-voudige korrektie van je plannen een goedkeuring te verkrijgen op het ogenblik, dat de wenselijkheid van je plannen reeds achterhaald is door nieuwe ontwikkelingen.

Zo u dit onderwerp tot zover minder geestelijk van aard acht, is dat waar. Maar als voorbeeld kan het ook voor geestelijke zaken gelden. Denk maar eens aan hetgeen de mensen op meer geestelijk of humaan vlak voor elkaar zeggen te doen.

Denk aan zaken als "morele herbewapening". Maar welke mores wil men dan wederom sterk maken? Er is in deze tijd nu niet bepaald behoefte aan geestelijke en morele padvindertjes die altijd bereid zijn, maar niet goed weten waarvoor. Met het gevolg, dat zij niet voorbereid zijn op hetgeen er zich werkelijk gaat ontwikkelen en daarin hun gelijk en hun bereidheid gelijkelijk ten gronde zien gaan.

Er is op het ogenblik geen behoefte aan wereldverbeteraars. Die zijn al bijna tot een plaag geworden. Er is behoefte aan realistische mensen, die zichzelf bewust leren zien zoals zij zijn, als eenling en in samenhang tot het grotere geheel.

Mensen dus die niet proberen, voortdurend anderen aan te passen aan het reeds bestaande geheel of aan hun denkbeelden, maar wel proberen zelf meer bewust deel te zijn van het geheel en zo anderen de mogelijkheid te geven, zichzelf als delen van dit geheel te ontdekken.

Het is een zuiver geestelijke kwestie. Want een beetje ellende en een beetje chaos op aarde gaat wel weer voorbij. Stel dat u 100 jaren oud wordt. Dan hebt u geboft met uw Aow. Maar wat is zelfs die eeuw op de eeuwigheid?

Aan de andere kant: wanneer je binnen die eeuw in de stof niets leert is de kans groot, dat je nog vele inkarnaties zult moeten doormaken voor je verder komt.

En wanneer je al de mogelijkheid vindt in de sferen langerē tijd te vertoeven, sta je daar al snel voor een muur en kunt je niet verder omdat je bewustzijn eenvoudig niet verder meer reikt dan de kleinzieligheden die je op aarde belangrijk hebt gevonden. Het wegvallen van grenzen, dat is belangrijk.

Dat is vooral natuurlijk het wegvallen van geestelijke grenzen. En nu zal ik enkele punten toevoegen, die met het voorgaande weinig of niets te maken hebben, maar toch onder dezelfde titel passen.

U moet goed begrijpen dat dat wat wij zijn en doen niet bepaald wordt door de wereld buiten ons. Dat is maar een vergankelijke factor. De zaken, die u vandaag als slecht beschouwt en afkeurt, worden u morgen misschien als een deugd aangerekend. Of omgekeerd.

Wat u op aarde vandaag bezit, kunt u morgen kwijt zijn, desnoods aan een btw van 24% of iets dergelijks. Wat u vandaag niet bezit kan u mogelijk morgen gegeven worden, al is het maar door een gewetensopwelling van b.v. een sociale dienst. U kunt kortom op aarde op niets met enige zekerheid betrouwen behalve op hetgeen u zelf bent.

Wanneer je bemerkt, hoe belangrijk het ego is, omdat dit het enige is, wat blijft voortbestaan, zult u op de duur alle vergankelijke zaken als van minder belang beschouwen. Dan vecht je niet meer om gelijk te krijgen of om een groter deel van de koek. Dan strijd je alleen nog maar om je steeds meer bewust te worden van de wereld om je heen, niet slechts in uiterlijkheden, maar in haar wezen.

Het is dan een voortdurend zoeken naar nieuwe mogelijkheden en nieuwe harmonien. En waar het innerlijk hierbij de bepalende rol speelt, zal de buitenwereld als bepalende factor dan steeds meer weg gaan vallen.

Natuurlijk, alles buiten u is belangrijk, uw medemensen zijn belangrijk. Alles wat gebeurt kan ook voor u belangrijk zijn, maar dan op grond van zijn werkelijke inhoud en betekenis.

Zolang men iemand nog beoordeelt op grond van haar dracht, huidskleur of geloof, deugt er iets niet. Je moet achter de uiterlijkheden leren zien en steeds meer tot het wezen van alles leren doordringen.

Zelfs voor de normale en luxe voorwerpen van uw wereld komt dan een andere waardering. U vraagt zich niet meer af, of u b.v. een werkelijk nieuwste kleurent.v. hebt, maar zult zich wel afvragen of het ding met een gering stroomverbruik een redelijke prestatie levert en geen grote schade voor u met zich kan brengen in de toekomst.

U vraagt zich niet meer af, of dat ameublement werkelijk zo exclusief en modern en goedkoop is als u wordt voorgelouwen, maar vraagt u af: kan ik daarvan werkelijk plezier hebben, hoe zit het, hoe degelijk is het, in hoeverre past het voor mijn doel.

Kortom: je vraagt je niet meer in de eerste plaats af hoe de ding er uit ziet en of je er aanzien aan kunt ontlenen, maar gaat uit van de vraag welke betekenis het voor je heeft en in welke zin.

Je komt dan in een andere wereld terecht, een wereld, waarin geestelijke en ook stoffelijke factoren een hoofdrol spelen.

Maar een wereld, waarin werkelijke waarden en persoonlijke betekenis meer tellen dan uiterlijkheden.

In uw dagen houden velen zich bezig met de vraag of reïnkarnatie bestaat dan wel niet. Ik zou zeggen: maak u maar niet te druk. Wanneer het zo is, bemerkt u het wel en in de geest zult u het wel weer allemaal te weten komen. Zolang u op aarde leeft is het echter beter, dat u het niet weet. Want anders bent u bezig met al datgene wat u eens geweest bent en wordt daardoor niet tot datgene, wat u nu moet zijn.

O, zeker, men houdt zich er meer en meer mee bezig. Maar is die inkarnatie nu werkelijk het belangrijkste voor u of ligt de werkelijke betekenis eerder in datgene, waarvan de inkarnatie alleen maar een uiting is? Want volgens mij is dit de kern van het ik.

Ik ben er van overtuigd dat bij heel veel mensen het innerlijke leven nog steeds een soort chaos is. Een warboel waarbij zij voortdurend tegenstellingen in zichzelf opwekken, zich voortdurend problemen veroorzaken en dat zelfs zonder ook maar te begrijpen, waarom zij zo zijn en zo handelen.

Wanneer wij nu eens al die dingen wat terzijde zouden kunnen schuiven en ons zouden durven en kunnen afvragen, wat de oorzaak is van de problemen, van de uitingen, de terughoudendheid die men kent, van de fouten die men maakt of meent te maken, zou men dichter bij de werkelijkheid komen.

Het is belangrijk, jezelf te kennen, zoals je bent. Want een mens die zichzelf kent, zoals hij is, kan er ook niet meer omheen zijn verbondenheid met het bestaan te belevén.

U bent niet alleen maar uzelf. U bent ook een deel van de mensheid. U bent niet alleen maar een geest, maar deel van een totaalbewustzijn dat is voortgekomen uit de goddelijke kracht.

Het is dit bewust deel zijn wat voor u voorlopig het allerbelangrijkste is. Want als je begrijpt, dat je een deel van een geheel bent, begrijp je ook, dat een mate van ordening noodzakelijk is. Dan ga je als vanzelf de plaats zoeken, waar je thuis behoort. Dan ga je je ook als vanzelf bezighouden met alles, wat voor het innerlijk welbevinden van jezelf en anderen van het grootste belang is.

Dan spuug je je gal wat later uit om anderen niet te belemmeren bij hun poging, iets te beseffen of te bereiken. Dan laat je het wijwater in zijn flesje en geef je zelfs wanneer je uitermate vergeestelijkt wilt werken en streven de mensen allereerst maar een lekker flesje Chambertin om hen in de juiste stemming te brengen. Geestelijk natuurlijk.

Wanneer je zo leert, dat alles een wisselwerking is, komt ordening als vanzelf tot stand. Maar op het ogenblik dat je het gevoel hebt, dat je tegenover alle anderen staat, wordt de chaos groter.

Ik heb het gevoel, dat in de omwentelingen die tussen bepaalde era's altijd optreden, ook deze tijd vallen, een tijd waarin u een mate van chaos zult gaan beleven.

Het is daarom wel mogelijk, dat openbare voorzieningen uit gaan vallen of dat u niet meer op tijd uw kantoor kunt bereiken. Zoals er vele andere zaken blijken te zijn die u als

vanzelfsprekend beschouwde, maar die er opeens niet meer blijken te zijn.

Is dit chaos voor ons, wanneer wij niet klagen, maar ons onmiddellijk gaan afvragen, hoe wij de zaak alsnog kunnen redden? Zeker, uiterlijk is het dan vaak een wat zielige toestand. Ik denk aan de mensen, die tijdens de oorlog dagen lang langs de wegen trokken om wat aardappelen, wat tulpenbollen of een klein zakje bloem te bemachtigen. Leuk was dat niet. Maar die mensen deden in ieder geval wat. En degenen, die dit ooit hebben gedaan weten beter dan wie ook, dat dit alles samenhang met het gevoel van noodzaak en de kracht die je kon putten uit je erkenning van de noden van de omgeving en de vraag, wat daaraan mogelijk kon worden gedaan.

Nu denk ik niet, dat het zo erg gaat worden de eerste tijd en misschien wel de eerste 100 jaren. Zeker weten doe ik het natuurlijk niet, want mensen doen elkander steeds weer meer aan dan de duivel zou kunnen bedenken. Maar de kans lijkt mij klein.

Wel meen ik, dat u gekonfronteerd zult worden met uw afhankelijkheid van anderen en zult moeten leren, zelf iets te doen, zelf iets te stellen tegenover al datgene, wat u tot nu toe als vanzelfsprekend hebt aanvaard. Voor uw innerlijk kan een dergelijke situatie van groot belang zijn.

Wij kunnen eerst werkelijk doordringen tot God indien wij ons leren concentreren op de kern van ons eigen wezen en de zin van de kosmos, die wij moeten beleven. Tot wij zover komen kunnen wij woorden wauwelen, zo vroom als u maar wilt, zonder dat er iets gebeurt.

Maar wanneer wij ook maar één ogenblik in onszelf het contact met het hogere weten te bereiken - juist omdat wij voelen deel te zijn van het geheel en geen grenzen zoeken, maar alleen erkenning van het uiteindelijk nastreven - spelen wij het niet alleen klaar een werkelijk contact te beleven met God maar zal er ook in ons leven en op onze wereld als gevolg daarvan veel kunnen gebeuren. Eerst dan ook beleven wij een werkelijke verlichting.

Er zijn maar twee soorten verlichting denkbaar: de ene komt voort uit de innerlijke erkenning en beleving van god en de ander is in de handel verkrijgbaar onder het handelsmerk van firmas als die te Eindhoven.

Waarvoor wij kiezen is onze eigen zaak. Maar wanneer er een tijd is als de huidige, waarin vele omwentelingen zich voltrekken en bovendien meestal sneller dan u, die er middenin leeft maar kunt vermoeden is de eerste soort toch wel te verkiezen.

Ook dan leeft u stoffelijk nog in een schijnbare chaos maar innerlijk ervaart u, dat deze in zich bepaalde krachten en mogelijkheden op de voorgrond brengt, waaruit voor u weer de perfecte orde bereikbaar wordt.

Nog een laatste beeld: Wanneer een fameus architect een nog fameuzere kathedraal gaat bouwen, begint het altijd met rommel: een bouwput, hopen steen, zand, mortel en vele mensen, die schijnbaar doelloos dooreen krioelen. Uiteindelijk komt er hier en daar al wel een lijntje te zien, maar het

blijft in de ogen van de leek nog steeds een rommeltje.

- Toch kan alléén zo een kathedraal ontstaan van een grootshéid en schoonheid, een volmaaktheid zelfs, die je je misschien déels kunt voorstellen, wanneer je iets van de plannen zoudt hebben gezien.

- Ik meen in de raad én haar besluiten voor hét werken van de Witte Broederschap al enige flauwe lijnen bespeurd te hebben die wijzen op grootste en overweldigend schone plannen.

- Ik meen daarin lijnen te zien die zeggen: hier verrijst een tempel, die de mens en zijn orzaak waardig zal zijn.

- Maar ik weet ook dat, omdat dit proces van bouwen éerst korte tijd geleden weer op gang kwam, het terrein van de bouw voorlopig nog een chaos zal schijnen.

- Anders dan u kan ik mij dan ook verheugen over het bestaan van de chaos, omdat ik weet dat uit al deze schijnbare verwarringen, tegenstellingen en zelfs veel menselijk lijden en onmenselijkheid datgene tot stand zal komen dat nodig is om de geest, de bewuste geest en de geest in de stof beiden, te samen te brengen tot die perfecte ordening, waarin het beginsel van de schepping met al zijn wetmatigheden, maar ook in al zijn kracht en schoonheid tot uiting zal komen.

Hebt U kommentaar?

x - Wat is de achtergrond van het drama van de vluchtelingen uit Viëtnam? Hebben zij het nodig daar weg te gaan, is het daar zo slecht of is dit weer overdreven?

- Leven betekent nu eenmaal leven binnen een gemeenschap. Je moet daarin dus kunnen passen. Wanneer die gemeenschap van bovenaf te streng geregimenteerd wordt, zullen mensen zich daaraan willen onttrekken door een minimum te doen, mensen vooral die niet meer weten, waar zijzelf in een dergelijk geheel een plaats kunnen vinden.

- Vooral wanneer mensen tot een ander ras behoren, rijker waren dan anderen of zelfs, erger nog, wijzer zijn dan de anderen, is hun bestaan voor de gezaghebbers niet bepaald aangenaam. Zij worden weggedrukt naar plaatsen, die zij voor zich niet menen te kunnen aanvaarden.

- Degene die de macht heeft zal dan kunnen stellen: zolang die mensen nog enig bezit hebben en wegwillen is het voor ons beter, hen te exporteren. Zo krijgen wij in eigen land de gehoorzame middelmaat, waaraan wij behoefte hebben en worden bovendien voorzien van middelen, die wij op een andere wijze moeilijk zouden kunnen achterhalen.

- M.a.w.: het is een wisselwerking. Niet, dat die mensen het blijvend zo slecht behoeven te hebben. Maar zij zijn geneigd eisen te stellen aan het leven, die niet passen binnen het beleid en het feit, dat zij betalen om weg te mogen is voor de machthebbers dan weer een reden, om de druk te verzwaren en zo meerderen tot vluchten te bewegen - tegen betaling natuurlijk.

- Trouwens, rond $\frac{3}{4}$ van de vluchtelingen behoort tot de rijkere onder het vorige bewind - middenstand e.d. - of is draager van chinées bloed. Waaraan ik nog mag toevoegen, dat elke diktatuur de neiging bezit, het intellectuele gemiddelde van haar onderdanen te herleiden tot het laagst mogelijk gemiddelde zelfs wanneer scholing in specialismen onvermijdelijk is.

Zelfs specialistische kennis wordt zoveel mogelijk gegeven in een zeer eenzijdige vorm, zodat langere tijd geen volwaardige persoonlijke ontwikkeling wordt toegelaten. In deze periode is degene, die wel voldoende algemene ontwikkeling bezit in feite een vijand voor de regeerders.

Nog aan ander aspect speelt op de achtergrond mee: Vele mensen zijn ontevreden met hun bestaan, zeker wanneer zij vroeger een beter bestaan gekend hebben of menen te weten, dat anderen het beter hebben. Zij zijn dan geneigd uit eigen land te vluchten naar een ander gebied, waar zij het volgens hun verwachten mogelijk beter zouden kunnen krijgen.

Een goed voorbeeld van deze drijfveer is de immigratie van surinamers in uw land. Maar dergelijke figuren maken ook de meerderheid uit van alle z.g. polotieke vluchtelingen in vele landen.

De mensen trekken naar een ander land omdat zij menen daar een sfeer of mogelijkheden aan te treffen, waardoor zij rijker en gelukkiger kunnen leven. Of dat ondanks mogelijke materiele voordelen voor hen ook werkelijk zo is, blijft altijd een vraag.

De verkeerde voorstellingen die zij van het leven elders hebben, veelal gepaardgaande met een gebrek aan besef voor hun verplichtingen tegenover eigen gemeenschap, zijn dan de oorzaak voor hun "vlucht". Over de gehele wereld zult u dit verschijnsel kunnen waarnemen. Maar in Vietnam scheidt de regering dus een extra drijfveer voor allen, die men liever kwijt wil zijn. Voldoende? (bekort)

x Slaan de ontwikkelingen die u geschetst hebt ook op de kommunistische wereld, Rusland, China en satellieten?

- U maakt een onderscheid dat niet juist is. Een fout die velen maken, die zich democraten noemen omdat zij bijna alles mogen zeggen wat zij maar willen mits zij alleen doen wat anderen willen.

In deze landen bestaat een andere machts- en gezagsstructuur. Dat is waar. De gebruiken zijn anders dan bij u. Toch is, bezien van uit de geest, de situatie niet zo verschillend als u wel schijnt te denken.

Je kunt groepsvorming, revolutionaire denkbeelden en afwijkende waarderingswaarden evengoed aantreffen achter het ijzeren gordijn als elders, ook al zal de bendevorming een wat ander karakter dragen.

Waar de bende in New York al snel een soort straatgang wordt, zal zij in b.v. Moskou meer het karakter dragen van een vreindengroep, die zich bezig houdt met niet goedgekeurde kunstvormen, niet goedgekeurde muziek of het karakter hebben van een aantal mensen die gezamenlijk een soort zwarte handel drijven in schaarse of zeer begeerde producten. Men pleegt zich in dergelijke groepen ook te interesseren voor verboden lectuur en dergelijke zaken.

- De uiting in beide gebieden is dus afwijkend, maar heeft gemeen, dat zij in mindere of meerdere mate illegaal is en in feite zich bezig houdt met een zich afzetten tegen de bestaande situatie.

Dergelijke groepen kunt u aantreffen in alle sovjetstaten,

in China. Het gaat daarbij om groepen die, vooral omdat zij zich vaak niet bezighouden met zaken, die b.v. het westen politiek van belang acht, heel wat omvangrijker zijn dan u ook maar kunt vermoeden.

Het is dan volgens mij ook onontkoombaar, ook in deze gebieden, dat de door mij omschreven revolutie zich voltrekt. Het door mij geschetste proces is niet alleen bestemd voor of geschikt voor democratieën, omdat het is gebaseerd op de in de mensheid verankerde reacties plus de ontwikkeling van geestelijke vermogens, die elke mens bezit. Voldoende? (-bekort)

x   Wanneer de Witte Broederschap meent in te moeten grijpen tot het welzijn van de mensen, waar blijven wij dan met ons karma?

-        Karma is geen programmering van het leven en veroorzaakt dan ook geen onvermijdelijke reeks van reacties. Door vorige levens wordt echter in de mens wel een soort geestelijk vergelijkingsmateriaal vastgelegd. Stoffelijk gezien is uw karma dan ook geen programmering van het leven, maar is eerder een konditinerings. De basis is een geestelijke behoefte die zelfs reeds bij de keuze van inkarnatiemogelijkheid een rol speelt.

Het gevolg is, dat u uit de voorhandenzijnde mogelijkheden al die dingen tot u trekt, die beantwoorden aan uw geestelijke behoefte tot beleving en erkenning, terwijl ook de behoefte bepaalde delen van eigen ik waar te maken en te toetsen een rol kan spelen. Dit alles kan echter onder zeer uiteenlopende omstandigheden door het ik worden verwezenlijkt, zodat een ingrijpen van de broederschap geen aantasting van deze karmatische behoeften betekent. (bekort)

Alleen indien men iemand tot verder beleven in de stof incapabel zou maken valt het gehele lot van die persoon en de verantwoordelijkheid voor al, wat deze nog had kunnen beleven en doen voor de verantwoordelijkheid van de geest, die de ingreep heeft gepleegd. Deze geest zal met het lot van het zo uitgeschakelde ego dan verbonden blijven tot alle mogelijkheden tot beleven enz. weer geschapen zijn en door de betreffende persoonlijkheid vrijelijk aanvaardt of verworpen konden worden.

--   Dit is een van de redenen, dat men in de geest niet zoveel pleegt te gevoelen voor een harde ingreep en deze vermijden zal wanneer het maar even mogelijk is.

x   Lijken die harde acties niet heel sterk op een " het doel heiligt de middelen".

-        Het lijkt er wel op. U ziet dan echter een punt over het hoofd. De mensen, die deze leuze hanteren, doen iets en laten de gevolgen voor anderen. De broederschap is zich volledig bewust van het feit, dat zij bij elk ingrijpen harerzijds verantwoordelijk is voor de gevolgen en dus gebonden is aan hetgeen zijzelf veroorzaakt heeft tot het voor de betrokkenen tot een volledige oplossing is gekomen.

Vergelijkbaar: Jezus dood aan het kruis. Hierdoor werd Judas tot een verrader gemaakt, Pilatus moest zich gedragen als een soort Romeinse voorloper van Eichmann, de joden kregen de naam " moordenaars van God" te zijn met alle gevolgen

van dien.

Toch wordt meerdere malen gesteld, dat Jezus zich aan de kruisdood onttrokken zou kunnen hebben.

Het is wel zeker, dat vele mensen de gevolgen hebben moeten ondergaan van Jezus dood, die Hijzelf aanvaardt heeft omdat Hij dit als noodzakelijk beschouwde. Heiligde hier het doel de middelen dan? Dus het in nood brengen van volgelingen, het veroorzaken van grote jodenvervolgingen tot in deze dagen toe?

Let wel: het christendom kon eerst betekenis krijgen door een martelaar. Deze zelf en niemand anders nam de beslissing dit lot te aanvaarden. Jezus dood is zeker datgene, wat de leer die radruk te verschaffen, die zij nodig had. Maar wanneer Hij zelf niet de aansprakelijkheid nam voor alles, wat zijn volgelingen daardoor zouden doen en hen zelf daarvoor alle schuld zou laten dragen, zou Hij zeker geen Verlosser genoemd mogen worden.

Vraag: is het nog in uw zin een " het doel heiligt de middelen, wanneer je zelf de grootste lasten daarvan draagt en bovendien de verantwoordelijkheid aanvaardt voor alles, wat je ten detrimente van anderen veroorzaakt hebt?

Ik meen van niet. Zij die ingrijpen beginnen zelf alles op te offeren wat zij kunnen offeren en vragen dan beperkte en tijdelijke offers van anderen, die zij buiten de aardse tijd echter volledig vergoeden. (bekort)

Het doel wordt bevorderd ongeacht de kosten voor degenen, die dit doen. Anderen zijn vrij, dit doet te verwerpen en krijgen voor elke weggevalen mogelijkheid een gelijkwaardige terug, zij het soms onder andere omstandigheden.

Hiermede ben ik dan aan het einde gekomen van mijn betoog. U hebt nu tenminste iets gehoord over de konklusies, die aan de stralingen van het Wessacfeest verbonden werden. Mogelijk draagt deze kennis voor u bij tot een beter begrip voor de werkelijke ontwikkelingen en vindt u daardoor wat meer houvast bij alle verwarringen en moeilijkheden, die de komende maanden en mogelijk zelfs het komende jaar u kan gaan brengen.

Wanneer u weet dat alles wat er gaat gebeuren wel degelijk zin heeft, zult u het mogelijk beter kunnen verwerken en op een positivere wijze kunnen aanvaarden. Ik hoop maar, dat ik daartoe iets heb kunnen bijdragen en dank U voor uw aandacht.

Goeden avond.

-0-0-0-0-0-0-0-

Goeden avond vrienden.

Het medium is volgens eigen begrip aan de laatste loodjes bezig. Ik wist niet, dat het een zo zware sfeer was vanavond. In ieder geval is dit tweede deel gewijd aan enig esoterisch denken tot besluit.

-- De kern van alle waarheid is de kern van het erkenbare. Want een waarheid die wij niet kunnen erkennen, bestaat voor ons eenvoudig niet. Wij moeten dus altijd afgaan op al datgene, wat voor ons nog niet bereikbaar is.

-- Wanneer wij de bewustwording in onszelf beleven, is het kenbare iets, wat voor ons uit schijnt te vluchten als de horizon voor de wandelaar.

-- Waar een einde komt aan de nieuwe erkenningen, weet je niet. Wel weet je, dat je steeds rijker wordt aan ervaring dat je steeds meer beleeft, beseft, leert zien.

-- Voor mij is de gehele menselijke situatie en alle esoterie in feite terug te brengen tot dit effect. De waarheid is voor mij het kenbare. De dingen die ik niet ken, die ik niet verklaren en beleven kan, zijn alleen maar vraagtekens die ik in de lucht zie hangen.

-- Wanneer ik ga debatteren over moeizame vraagstukken zoals de vraag, hoe God er wel uitziet, zo kan ik wel eeuwig door blijven kletsen, maar ik kan nooit iets werkelijk constateren.

-- Anders wordt het, wanneer ik de vraag stel, hoe God er op dit moment voor mij uitziet. Dan immers kan ik zeggen: God is voor mij een soort zon. Of ik kan stellen: God is voor mij een soort mensachtige gedaante, die van alles kan. Of mogelijk zal ik alleen maar zeggen: God is voor mij een trilling die ik in mijzelf soms gevoel.

-- Niet dat deze dingen juist behoeven te zijn als feit buiten mij. Maar door uit te gaan van mijn eigen gevoelens en denken heb ik tenminste iets omtrent mijzelf gezegd.

-- Dat is volgens mij het belangrijkste kenteken van alle esoterie: Dat je bezig bent met jezelf, dat je probeert alle gevoelens, voorstellingen, inhouden van je eigen ik te leren kennen.

-- Maar dat betekent gelijktijdig, dat je met die innerlijke bewustwording nooit werkelijk tot een einde komt. Het klinkt natuurlijk er mooi, wanneer ik zeg dat wij eens het einddoel zullen bereiken. Of nog symbolischer: Eens bereiken wij de kroon en vandaaruit de absolute verlichting. Maar dat zie ik zo snel nog niet gebeuren.

-- O, eens zal het mogelijk werkelijk wel gebeuren. Maar nu in ieder geval nog niet. Nu zijn er nog te veel vragen, ben ik in feite nog te veel bezig met de vraag, hoe ik zelf de dingen zie en ervaar.

-- Denk nu niet, dat daardoor de zaak veel eenvoudiger wordt, want er is veel en vooral veel eerlijk zelfonderzoek voor nodig, om zelfs maar bewust te weten, wat je drijft en in welke dingen je waarlijk gelooft.

-- Neem het leven. Wat is het leven werkelijk voor u? Hebt u daar wel eens over nagedacht? Dat betreft niet vragen als: zullen wij morgen nu spruitjes of bloemkool eten. Dergelijke dingen hebben met de werkelijkheid van het leven weinig of niets te maken.

-- Leven is een gevoel, het beleven van iets. Het is een sfeer waarin je bestaat. Wanneer je je afvraagt, wat leven voor jou betekent moet je niet komen aandragen met stellingen als:

"Ik heb anderen zoveel gegeven ." Of met de stelling dat je altijd weer zoveel van anderen hebt gekregen. Want daarom gaat het dan niet meer. Het gaat er om te weten: wanneer ik beseft te leven, wat betekent dit dan voor mij? Is het een moeizaamheid, een dankbaarheid, een soort "vreugde ondanks alles" gevoel. Dat zul je eerst eens in je beseft moeten vastleggen.

Daarna kun je dan nog wel eens je gaan afvragen, wat de wereld voor je is en betekent. Maar dan komen de moeilijkheden. Spreek je met de mensen, die beweren, dit te weten, dan komt het uiteindelijk neer op de stelling, dat de aarde een tranendal is. Een houding die ik mij voor kan stellen van iemand die elke morgen te Telegraaf leest - neem mij niet kwalijk, het kan evengoed een ander blad zijn.

Maar wat is uw wereld werkelijk voor U? Is het inderdaad een tranendal? Is het een soort ~~pe~~ van onrecht, waardoor U arme, nooit begrepen mens dient voort te waden naar de dood? Wat is uw wereld eigenlijk voor U? Probeer uzelf het juiste gevoel en de juiste beleving van het bestaan eens duidelijk te omschrijven.

Probeer vooral niet, dit in mooie hoge woorden te doen. Wanneer u snedige omschrijvingen wilt kunt u het beter aan Henri vragen, die eens sprak: De wereld is het ongeluk waaraan de mens onderworpen wordt omdat hij niet meer verder kan zonder dat.

Het kan van groot belang zijn, je eens te realiseren wat leven, wereld of al die andere zaken, waarover u soms zo roerend weet te spreken als recht en dergelijke zaken, werkelijk voor u betekenen.

Neem nu b.v. recht. Het is voor mij niet iets wat ik bezit of wat door anderen mij kan worden aangedaan of opgelegd. Ik geloof dat recht voor mij vooral een vorm van evenwicht betekent. Heel wat mensen beschouwen het eerder als een rechtvaardiging en beroepen zich op het hemelse gerecht. Maar gezien hun gedrag verwachten zij kennelijk dat dit zal worden opgediend na de soep.

De gehele erkenningsmogelijkheden in het innerlijk worden volgens mij steeds weer door te veel beredeneringen verstoord. Dan bouwt men mooie betogen op over b.v. de transmutatie van de levende krachten, waardoor het innerlijk tot de eeuwigheid verheven kan worden.

Maar wanneer ik dergelijke dingen hoor is mijn reactie altijd weer: het klinkt schitterend en suggereert belangrijkheid. Maar wat bedoel je er eigenlijk mee? En juist op die vraag weten de sprekers van dergelijke frasen geen antwoord. Ik weet, zeggen zij dan, dat het zo is. Maar op de vraag Hoe het dan wel is kunnen zij alleen nog antwoorden: tja, dat weet ik ook niet precies.

Wanneer je spreekt over zaken als transmutaties e.d. dan gebruik je woordjes. Maar wanneer je je eerlijk afvraagt wat er zich in je afspeelt, dan kom je tot de konklusie dat soms dingen die je denkt, hebt gezegd of gedaan zonder enige aanwijsbare reden in je verandert in iets, wat vreugde geeft, in een soort lichtje. Is dat nu transmutatie of illusie? Voor mijn gevoel is het in ieder geval een werkelijkheid.

Ik voor mij kan oneindigheid niet omschrijven, God niet omschrijven. En al kan ik alle namen van engelen opsommen, over hetgeen zij werkelijk zijn weet ik niet veel en wanneer ik hen bij name oproep komen zij heus niet op appél staan om zich even te laten tellen.

Absolute kennis omtrent deze dingen bezit ik niet. Het enige wat ik kan doen, is de betekenis van een begrip voor mij, of het gevoel, dat daarmee voor mij verbonden is opsommen. Dit te doen en toch de beperktheid van alle erkenningen in jezelf blijvend te beseffen is voor mij werkelijke esoterië.

Sommige mensen gaan elke dag als deel van een esoterisch systeem na, wat zij die dag hebben gedaan. Maar wanneer je dan alles, goed en kwaad, van die dag hebt opgesomd, wat is dan de eindkonklusie? Hopen, dat het anderen niet zo is opgevallen? Of een: ik heb deze dag niet bepaald alles gedaan zoals ik het had willen doen en hoe voel ik mij nu?

Alleen dat laatste is zinvol. Ben je moe van deze dag of zat er ondanks alles voor jou een soort tinteling in? Want er zijn dagen die onopvallend lijken tot je ze later even na-proeft. Dan hebben zij opeens iets van champagne. Zij laten je achter met een gevoel van verwachting, een siddering, een gevoel dat ondanks alles de zaak toch nog passend verloopt. Zelfs krijg je dan een gevoel, dat je innerlijk dank je dient te zeggen.

Ook dit is voor mij een werkelijk esoterische bewustwording op het ogenblik dat je geen oordeel velt, maar beseft ook dit was ik.

Tat swam asi, dit zijt gij, denkt men nu. Maar dat klopt ook niet altijd. Want velen bezien de buitenwereld en zeggen dan tot zichzelf: dit zijt gij. En beschouwen zich als geestelijk bewust. Ik voel er meer voor naar binnen te zien, alle onderdrukte gevoelens, gedachten, ervaringen en erkenningen te bezien en dan tot jezelf te zeggen: dit zijt gij.

Want ik blijf er bij: de beleefbare, kenbare waarden van het bestaan zijn de sleutel tot alle werkelijke esoterie. En dat bijna vage gevoel, dat in je ontstaat wanneer je voor een ogenblik alle pogingen jezelf te verontschuldigen of te verklaren stop zet, even niet meer denkt en alleen nog ondergaat is volgens mij de werkelijke esoterische bewustwording.

Mogelijk voltrekt uw bewustwording zich inderdaad stap voor stap, trede voor trede, zoals men graag zegt. Maar kunt U de treden die u moet klimmen te voren uittellen? Vergis u niet, wie dat denkt te doen bedriegt zichzelf. Volsta met een: Hier ben ik, zo gevoel ik, zo reageer ik.

Want de wijze, waarop u beleeft is de enige maatstaf die u hebt. Ga daarvan uit en uw bewustzijn zal langzaam maar zeker größer worden, u zult meer beseffen omtrent uzelf en zo zelfs een beter begrip krijgen voor de betekenis, die alle onomschrijfbaar zaken buiten u voor u bezitten.

Goeden avond.

(bekort)

-0-0-0-0-0-

N.B.

De eerstvolgende vrijdagavond bijeenkomst wordt gehouden op vrijdag 24 augustus. Het eerste nummer van onze volgende jaargang verschijnt rond 30 augustus. Aangename vakantie.

red.